У ПОСЕТИ КОД ИЉЕ ГЛАЗУНОВА

Цар руске уметности

„Све указује да ово време није за уметност. Ми живимо усред светског рата, који је тим страшнији и тежи што су фронтови невидљиви. Ипак, ми се морамо борити истовремено и за очување и развијање најбоље традиције уметности, јер како ћемо обновити културу, после овог рата, ако нови нараштаји не знају да насликају икону за обоготворење човека, ако не знају да пројектују храм наше светости, ако не знају да саставе поему херојству?”

Пише: Драгош Калајић

У Москви, на пресудном историјском раскршћу „перестројке”, код станице Арбат улазим у „дивљи” такси с Иљом Глазуновим, кога возач одмах препознаје и саслушавши адресу одредишта поносно узвраћа, дрхтавим гласом позне старости:

„С Вама бих ишао и у пакао, ако затреба. Ви имате смелости да јавно говорите истину и

да браните дух наше Русије од душмана. Опет су нам на превару зграбили власт, као 1917. године... Видим да Вам је другар странац. Зна ли он да су овде на власти све сами Јевреји? И потпредседник владе, и министри економије и спољних послова са заменицима, и градоначелник Москве, и шеф полиције... Па чак и мој газда. Има неколико аутомобила та крвопија што се вратила ко зна одакле, из емиграције, и за коју ми Руси таксирамо и ринтамо као најгоре робље да би преживели. Нама, Русима, не дају да емигрирамо па да се тако вратимо с капиталом... Чујте и почујте, господине странче: четрдесет пет година сам радио у једном совхозу, поштено и до последње капи зноја, а сад имам пензију од четири стотине рубаља месечно! За те паре могу да купим кило и по меса са костима, ако га нађем. Све уништавају ти злотвори: и совхозе, и колхозе... а земљу не дају сељацима. Кажу: ‚шта хоћете, добили сте демократију'! Изем ти ту ‚демократију' кад не могу ни себе да прехраним а камоли жену и двоје деце, без посла. Нек' нам дају земљу а себи нек' задрже њихову ‚демократију'. Јесте, али и они знају за јадац: ако би нам дали земљу — Русија би се препородила а то им не иде у рачун. Хоће да нас сатру од глади како би Русију лакше разграбили забадава а нас претворили у робље..."

Слушам и ћутим, невољан да исправљам и усправљам спознајну перспективу патње, с оне стране света последица, ка ширим и вишим увидима, ка нељудским узроцима зла и исходиштима вишевековних те планетарних процеса нихилизма. Знам да бих тако безмерно увећао ужас и очајање жртве, којој је преостала само једна нада, изузимајући Бога. Ипак, та последња нада почива у оном што је највредније, у духовном племству народа: „Док има људи попут Вас, Иља Сергејевичу, ја имам чврсту наду и веру у спас наше Русије!"

У ретровизору видим како с лица Иље Сергејевича Глазунова ишчезава сјајна маска неодољивог *dandya*, коју навлачи пред улазак у салоне моћника, где отима успех и новац чак и од непријатеља да би их претопио у оружја своје истрајне борбе на страни лепоте, доброте и истине а против ружноће, зла и лажи. Лице му се затеже на истуреном костуру оне врсте борбене одлучности која је суверенски равнодушна спрам питања исхода делотворности, пораза или победе. Полаже утешно шаку на раме старог мужика:

„Претерујете... ја сам само мали војник велике Русије. За њен спас свако мора заложити све што може."

По законима историјских циклуса, о којима уче мудраци аријских традиција и доктрина, Русија ће прва ући у ново, обновљено „златно доба" јер је и прва запала у последња времена „мрачног доба". Поуздани знак таквог предодређења је и уздање руског народа

у спасоносне моћи врлина његове веродостојне елите, што је појава без преседана у свету модерне цивилизације. Паметном човеку је довољан и један пример: док на Западу изложбе најскупљих уметника званичне културе након отварања зврје празне — пред изложбама Иље Глазунова образују се километарске поворке душа и очију жељних порука непомрачне светлости Традиције што просијавају из његових ремек-дела. Залудна су одвраћања посредством гласила русофобске власти, попут *Агањока*, који је Глазуновљево обраћање руској и православној традицији прогласио „кичем", истовремено глорификујући педерску „уметност" Ендија Ворхола, што фотокопира узорке кича америчке масовне поткултуре. Предност Руса осведочава и имуност њихове душе на вирусе западњачког изроћавања, као и способност њихове памети да лако прозре и аристократски презре такве подвале.

РУСИЈА, НА РУБУ АМБИСА

У високој ноћи, у атељеу Иље Глазунова, искористивши један од ретких часова његовог предаха од френетичног активизма, на сто разговора полажем питање стања Русије данас, отварајући магнетофон. На његовом лицу окуларни мишић се намах грчи, као да моје питање има оштрицу што задаје дубоки бол:

„Гледано очима рационалне објективности, стање Русије је безнадежно. Ми се данас налазимо на крају седамдесетогодишњег процеса деловања мрачних сила које су некад највећу, најбогатију и најслободнију државу и светску Империју довели до дегенерације и потпуног краха. Оружјем Марксове идеје класне борбе те мрачне силе су побиле око сто до сто двадесет милиона људи, не рачунајући пострадале у рату. Уништили су не само руску земљу, руске градове, руску културу већ и снаге генетског фонда наше нације. Без обзира што данас постоји извесна слобода говора, чињеница је да русофобска власт спроводи ревносно комунистичку политику, по узору на Лењинову диктатуру. Та диктатура и даље траје: сељацима не дају земљу, руским предузетницима намећу такве порезе да их одвраћају од сваког рада а руска култура и руска уметност су практично ван закона, забрањени, прогоњени или сузбијани ‚завером ћутања'..."

Нагло устаје и прилази једном од ученика, осматрајући, који тренутак, његов рад на рестаурацији иконе. Полаже шаку на његово десно раме, у знак похвале и подршке. Потом се враћа болној запитаности:

„У Русији данас све што је руско је насилно сатерано у некакав гето, у изолацију и анонимност. Званични медији као по договору настављају комунистичку работу чишћења мозгова и систематског игнорисања наших националних корена и извора, наших националних идеала и тежњи, наших националних вредности и величина. Ево, јуче сам отворио радио-апарат и зачуо објаву радио-станице зване тобоже ‚Глас Русије', на руском, потом француском и енглеском језику. Уместо руске песме уследила је афро-америчка дрека некаквих хеви-метал-рок-енд-ролера, као и на свим осталим радио и ТВ-програмима... Нека им буде, поклоницима Сатане, јер Сатана извесно постоји, у шта смо се ми, Руси, дубоко уверили страдајући под ударцима његових слугу... али постоји и Бог!"

Питам се зашто Руска православна црква не захтева свој простор на електронском небу и своје радио-таласе, као што их има Ватикан. Глазунов се тужно осмехује:

„Сви такви захтеви су редовно одбијани јер русофобска власт добро зна да је наша истина непобедиво оружје... Ми данас преживљавамо крах свега, крах армије, крах економије, крах културе. То је одавно припремано. Постоји једна масонска карта из 1902. године, где уместо Руске Империје, која је касније изобличена у СССР, стоји натпис: ‚Руска пустиња'. Дакле, план за уништење Русије и руског народа је одавно направљен. Према пројектима ‚новог светског поретка' Русија треба да постане сировинска база САД а Руси ново робље. То је вековни циљ мрачних сила, наших непријатеља. Уосталом, добро знаш да су Октобарску револуцију извели странци и плутократска интернационала. Они су мрзели Русију и њену идеју монархије и сањали, отворених очију, о велепљачки руског богатства. Теоријску основу пружило је Марксово учење о класној борби, вођство је преузео Лењин, такође странац, а капитал су дали амерички банкари..."

СВЕТСКИ РАТ ПРОТИВ НАЦИЈА

Постоји једна истрајна запитаност коју не исповедам пред руским пријатељима и познаницима јер се бојим да не зазвучи, сасвим нежељено, као прекор: како је било могуће да незнатна мањина туђина и русофоба освоји и одржи тиранску власт над великим руским народом? Глазунова довољно дуго и присно познајем да га без бојазни могу суочити с тим питањем, на које одговара одрешито и лако, као да га је и сам често промишљао:

„Пре свега, ваља знати да су сви инструменти власти концентрисани у урбаним срединама и интелектуалним структурама, где туђини и русофоби уопште нису незнатне мањине већ позамашна сила, а у многим доменима чак и већина... Али није проблем толико у многобројности или малобројности непријатеља већ у историјском процесу, који је прво захватио Енглеску, потом Француску и коначно се затекао у Русији. Мислим на процес распадања органске, монархијске заједнице, затроване идејама масонства. Ту почива велика одговорност руске аристократије која је лако подлегла вирусу масонства. Када вирус продре и у потпуно здрав организам — овај подлеже болести а руска аристократија је била прилично лабилна, подложна болести отпадништва од Бога, односно либерализму. Она је одушевљено прихватала западњачке, либералне и масонске идеје а да често уопште није знала о чему је ту реч, нити је знала шта чини, како осведочава пример декабриста... Ваља истаћи да су и многи руски аристократи били савршено свесни зла које Русији прети и да су му се одлучно супротстављали, попут Столипина. И зато су га наши непријатељи убили, јер су знали да ће његове реформе препородити Русију и спасти је пошасти. Убачени терористи пре Револуције убијали су стожере монархијског система, на стотине, на хиљаде најбољих администратора, судија, официра, гувернера...”

Нагло повлачи поглед из неке замишљене тачке синтезе искуства прошлости и полаже га на радни сто, на примерак гласила руских патриотских снага, *Наш весник*, с преводом мог париског извештаја, објављеног прво у
Погледима
, под насловом „Французи? Не, шестоугаоници!”

„Прочитао сам с великом пажњом и још већом тугом Твој приказ трагедије француске нације која ишчезава и губи своју државу. Тај светски рат против нација, који обележава XX век, започео је управо у Русији. Данас су опстале само две праве националне државе: Јапан и Израел. Због низа специфичних својстава и околности, Израел је потпуно поштеђен од тог рата а највеће снаге и разарања су данас сусређени на Русију. Циљ је разорити Русију, раскомадати је на републике и аутономије како би руски народ изгубио јединство и како би био коначно подјармљен, претворен у гомилу радних

животиња. Наши непријатељи данас купују и одводе наше најбоље умове, научне кадрове, као што забадава, захваљујући фантастично и намерно депресираној рубљи, откупљују иконе, слике, злато, дијаманте, нафту, шуме, природна богатства... Из Русије масовно одводе и младе девојке, често малолетнице, у Турску или земље Блиског истока, злоупотребљавајући њихову глад и наивност, обећавајући им часне послове и велике зараде а на одредиштима их силују и заточавају у јавним кућама те их на крају, пропале и заражене сидом, враћају у Русију као окореле проститутке, које шире заразу. То је посебни и можда најболнији аспект геноцидног рата који се против нас води јер погађа саму основу нашег генофонда. Немаштина, очајање и бесперспективност изазивају белу кугу, која прети да нас преполови. У многим областима однос умрлих и рођених је два према један..."

Преко лица му прелази један осмех сете:

„Премда је овде ‚диктатура пролетаријата' замењена ‚демократијом', властодршци су остали исти, као и њихови мрачни циљеви. И даље — али сад тобоже у име ‚светских интеграционих процеса' — демонизују руску националну самосвест и пропагирају ‚интернационализам међу народима'. Колико ја знам латински, ‚интер' значи између. Такво неко ‚између' никада и нигде није постојало, нити постоји, јер се народи додирују, слажу, сарађују или сударају. Ми, Руси, никада нисмо живели у таквом некаквом ‚између'. Ми смо имали свој дом и своју државу, које су нам уништили и сада свим силама онемогућавају да их повратимо и обновимо... Не знам да ли си, учествујући у раду Конгреса словенских култура, имао прилике да слушаш један веома занимљив реферат о руској националној ношњи. Некад су се губерније разликовале и по стилу одевања а у свакој губернији било је на хиљаде потпуно различитих врста и облика ‚кокошњика' (народна женска капа, прим. Д. К.). Државним указом у СССР народима је било забрањено да носе своју народну одећу. Руском народу наметнуто је да носи такозване ‚ватинке', ватиране јакне које су првобитно биле произведене за заточенике архипелага Гулаг. Данас нас гурају у другу врсту колективистичке одеће, у јакне и панталоне америчких фармера, једнаке за мушкарце и жене... Наш је задатак да стргнемо са себе то обележје ропства и да обновимо богатство наше културе одевања која је изражавала узвишеност и достојанство обоготвореног човека."

КА ИНДОЕВРОПСКОМ ЈЕДИНСТВУ НАРОДА

„Да је проповедницима ‚интернационализма' заиста стало до слоге народа, они би у свим школама Европе и Америке наставу историје почињали предавањима о индоевропском, аријском прајединству свих европских народа. Сва поколења историју Европе започињу лекцијама о Старој Грчкој и Риму, дакле од краја уместо од почетка велике, освајачке сеобе индоевропских народа из њихове првобитне, арктичке прадомовине, где су били један јединствени народ. Ти заједнички, аријски корени европских народа су табу-тема у модерном, западњачком систему образовања. Програмери и надзорници тог образовања помно пазе да европска младост то не спозна и тако у аријској традицији препозна себе, стога прозирући те презирући све гнусне лажи и обмане ‚интернационализма' и ‚космополитизма'."

Док Глазунов говори имагинарном читаоцу ових редова, опажам како му на лицу избија трећи и најдубљи израз бића, који је један скептични руски извештач веома успешно дефинисао, описујући његову децу: „Имају глазуновљевски карактер: лица су им затворена попут швајцарског сефа и узвишена попут дима што се извија над жртвеником."

Врпца на магнетофону не оклева већ се и даље равномерно окреће, попут „круга нужности", и бележи:

„Овде у Русији су табу-тема не само наши аријски корени већ и величанствена историја и епопеја Словена. Званична историографија, којом господаре наши непријатељи, углавном се непријатељски односи према Словенима. Систематски се прећуткују, заташкавају и фалсификују многе чињенице древности словенске културе. Многи споменици указују да је историја Словена неупоредиво древнија него што тврди званична историографија. Ко хоће да стекне права знања о Словенима мора се обратити радовима ‚хетеродоксних' научника, од Шафарика до Гиљфердинга, Гедеонова, Забелина, све до Парамонова, који је умро, у изгнанству, у Аустралији, пре неколико година и где је објавио низ изванредних радова што потпуно ревидирају историју Словена. Мислим на његова дела попут *Историје Руса* у дванаест томова и *Ода кле потичеш, Русијо?*
Код нас су те књиге проскрибоване а огромне напоре званичници су уложили да би безуспешно доказивали како је
Велесова књига
— фалсификат. Реч је о тридесетак дрвених таблица са словенским писмом из прехришћанског периода, које је пронашао руски официр Изенбек на једном племићком имању, за време Октобарске револуције. На жалост, дашчице су пропале а сачувало се свега неколико фотографија и превод текста који је првобитно био објављен у

емигрантском часопису
Жар-птица
... Потом су откривени и други споменици који непобитно потврђују да су Словени имали своје писмо пре реформе Ћирила и Методија, која га је само кодификовала."

Додајем како ме примери тог словенског писма често подсећају на руне, што указује на братске везе словенских и германских народа. По опажању славног истраживача германског и особито викиншког наслеђа, Режиса Боајеа, сличности између германске и словенске митологије су толико упадљиве да се поставља питање правца утицаја или размене традиција. Подстакнут, Глазунов се отискује ка пучини тог великог словенско-германског јединства, што почива на заједничким индоевропским коренима, да би се нагло вратио на поприште великог рата „новог светског поретка" против европске културе и цивилизације.

„Ми то јединство морамо обновити јер је оно услов нашег препорода. Широм Европе ја видим ницање снага и покрета отпора. И овде, упркос геноциду, кроз бетонски покров избијају нови умови, нове генерације које уливају веру у препород Русије. Нама не треба ‚помоћ' плутократа Запада који хоће да Русију претворе у своју сировинску базу и провинцију ‚новог светског поретка'. Нама је потребна духовна потпора да издржимо и да устанемо. Руски народ ваља дићи са колена, дати му право на рад, право на својину, право на духовну културу... Сви Словени морају да се уједине јер је то услов нашег опстанка. Други, непријатељи Словена и Европљана хоће да истребе словенска племена са лица земље. Ми смо претрпели губитке какве није претрпело ниједно друго братско племе, ни Немци, ни Шпанци, ни Французи, ни Италијани. И управо чињеница да су се снаге зла окомиле на Словене — првенствено на Србе и Русе — сведочи нам да се кључеви главног отпора, до победе над ‚новим светским поретком', налазе у нашим рукама. У овом необјављеном рату који воде против нас, ми морамо издржати све страшне ударце не само због наше будућности већ и због будућности свих Европљана. Најбољи духови Западне Европе то већ почињу да схватају и цене."

Један пример таквог просветљења је веома карактеристичан: недавно је најугледнији и најделотворнији философ француске „нове деснице", Ален де Беноа, изјавио да ће затражити политички азил у Русији када у њој преузму власт руске патриотске снаге.

АРИСТОКРАТИЈА ПРОТИВ ПЛУТОКРАТИЈЕ

Излишно је истицати да личности попут Иље Глазунова у подјармљеној Русији имају много моћних и опасних непријатеља. Ипак, русофоби на власти се још не усуђују наручивати убиства најистакнутијих и најславнијих протагониста руског патриотског отпора и препорода, јер би то могло изазвати масовна освешћења и побуне. Зато мучки усмрћују мање знане фигуре. Глазунов је кажњен због своје смелости и верности руском народу убиством супруге Нине, коме су претходиле анонимне телефонске претње. Званични и цинични извештај полиције смрт Нине Глазунове дефинише као „самоубиство", премда није могао прикрити, нити објаснити, крваве трагове насиља иа њеним рукама, којима се очајнички отимала од нападача, што су је са осмог спрата зграде где живи бацили на плочник. И његова деца су доживела физичке нападе увек „анонимних нападача" те их зато при сваком изласку прате верни и наоружани чувари живота.

Прелиставајући архиву интервјуа Иље Глазунова, објављених на страницама гласила Запада и Истока, уочио сам да саговорници често изражавају чуђење што тако славни и извесно богати уметник — чија дела на аукцијама лондонског „Sotebya" достижу импресивне цифре — истрајава да живи и ради у сред руске пропасти и беде, уместо да се склони у неку *splendid isolation*, на Западу. Преписујем један карактеристичан одговор Глазунова:

„Званична средства пропаганде као узор-јунака истичу емигранта, који је, по мом мишљењу, издајник отаџбине, јер је напушта када је својој земљи најпотребнији. Ја никада нећу бити такав јунак... Својевремено, Франц Јозеф Штраус ми је предлагао да останем у Немачкој. Рекао ми је: ‚Сви поштени људи напуштају ту земљу, зашто и Ви не напустите империју зла?' Ја сам му одговорио: ‚Господине Штраус, зашто Ви нисте после Другог светског рата, када је Немачка била у рушевинама, отишли на Канарска острва или Фиџи да се тамо одмарате? Уместо тога Ви, као и остали поштени Немци, подизали сте из рушевина Вашу отаџбину.' Данас треба усредсредити све расположиве снаге на уздизање Русије из рушевина. За препород Русије ваља мобилисати све оне који воле Русију и који је сматрају својом судбином. Царска Русија била је најслободнија и најбогатија земља, која је далеко надмашивала САД. За време цара Николаја II становништво Русије се повећало за четрдесет милиона, док су САД у то време далеко заостајале. Ми до последњег даха морамо да се боримо за велике принципе на којима се темељила наша велика држава. Русија мора кренути путем који је започео Столипин,

како би поново постала моћна, здрава, богата, јер она поседује све могућности да то оствари.”

Изабран за ректора Сверуске уметничке академије у Москви — упркос отвореним противљењима номенклатуре — Глазунов је обновио и препородио царску традицију те славне установе коју је затомио терор „октобарске авангарде”. Данас је Сверуска уметничка академија једина образовна установа у свету Европљана где обдарена младост може стећи врхунска знања и умеће ликовног изражавања, каква су поседовали велики, класични мајстори европске уметности и које су пружале наставе најбољих европских академија, пре нихилистичке револуције модерне уметности.

Док предвођен Глазуновим, у пратњи професора и асистената, обилазим класе Сверуске уметничке академије, дословно задивљен овладаним вештинама, сетно помишљам како бих ту, са својом дипломом римске *Accademia di Belle Arti*, накићеном одличним оценама и суперлативним похвалама, извесно пао на испиту већ прве године студија. Док врши смотру, Глазунов ми објашњава смисао свог наума:

„Све указује да ово време није за уметност. Ми живимо усред светског рата, који је тим страшнији и тежи што су фронтови невидљиви. Ипак, ми се морамо борити истовремено и за очување и развијање најбоље традиције уметности, јер како ћемо обновити културу, после овог рата, ако нови нараштаји не знају да насликају икону за обоготворење човека, ако не знају да пројектују храм наше светости, ако не знају да саставе поему херојству? Прихватио сам се улоге ректора да бих младим талентима пружио ону врсту школе каква је постојала у царској Русији, какве су биле у Фиренци, Венецији, Шпанији, у времена монархијске Европе. Тада идеја монархије давала је народима потпуну слободу, процват и благостање. Тада је аристократија била заиста аристократија, дакле владавина најбољих, најумнијих, најетичнијих, најсмелијих, најплеменитијих људи. Аристократију је сврга плутократија, владавина новца који подстиче најнижу себичност и која уништава све што је вредно и племенито у човеку.”

ПОВРАТАК СЛОВЕНСКОГ СУНЦА

У једној класи срећем верног читаоца који ми тражи подробније објашњење алузије на масонски симболизам „новог светског поретка”, с основне доларске новчанице. Стицајем околности у новчанику имам *corpus delicti* те га вадим и пружам ексегезу његових претећих симбола, што подстиче проректора да затражи шире предавање за све студенте. Припреме предавања, под насловом „Словенска алтернатива новом светском поретку”, уводе ме у рад једне седнице колегијума, са које овде преносим садржаје карактеристичне за Глазуновљеву педагогију и анагогију.

Глазунов отвара седницу колегијума подсећајући на одлуку да се од следеће академске године уведе настава старогрчког и старословенског језика и културе. Неко пита да ли ће предмет бити факултативан, што изазива кратку љутњу Глазунова: „Факултативно значи да није обавезно. Ја хоћу да ти предмети буду обавезни. Наши студенти морају бити упознати са старогрчком и словенском митологијом, не само зато што су им таква знања потребна за спознају значења великих дела европске уметности, надахнуте традицијом, већ и зато што су те митологије у основи европске културе и нашег препорода... Уосталом, знање старогрчког и старословенског је најбоље средство за разумевање античке филозофије и наше древности.”

Пита проректора да ли су нађени професори за те предмете. Проректор одговара да је нашао професора старогрчког језика и културе и да га је упутио на Глазунова. Глазунов одмахује руком, у знак незадовољства: „Да, био је код мене. Шта ће нам такав ‚зналац’. Питао сам га да ли зна ко је Анахарсид — а он је бленуо у мене као теле у шарена врата. Ево, мој пријатељ није професор старогрчког а уверен сам да зна ко је Анахарсид. Реци им, молим Те, ко је Анахарсид.”

Глазунов има луду срећу да његов пријатељ пуким случајем познаје Анахарсида те савлађујући стид обавештавам колегијум како је ту реч о славном словенском мудрацу, кога помиње и Херодот у четвртој књизи своје *Историје*. Уз једно тријумфално „ето, видите!”, Глазунов се обраћа кустосу тоном резигнације: „Да ли Ви пратите шта студенти читају? Ја сам из своје библиотеке овде донео гомилу драгоцених књига и монографија, и рекао сам Вам да их све ставите на видно место, како би их студенти имали стално пред погледом. Они морају да свакодневно имају у виду бар репродукције великана европске уметности, Леонарда, Микеланђела, Рафаела, Рубљова... А видим да није учињено оно што сам тражио. Ставили сте књиге у буџак... Биће? (Обраћа се мени) Стално то наше словенско ‚биће, биће, биће’ — а никада не буде! И где је други кустос? Шта је с нашом музејском поставком?”

Проректор одговара да тај кустос још није успео да обави сав посао каталогизације предмета музејске поставке, што Глазунову изазива нови напад срџбе: „Још није завршио тај посао?! Па шта треба за тај посао: плајваз и сантиметар у руке! Прошло је већ пола године од кад је добио налог а за то време могао је да попише читав Ермитаж!”

У предворју већнице, на аудијенцију код цара уметности обновљене Русије, редовно и данима чека мноштво молилаца, од издавача, галериста и колекционара до новинара. Овог пута Глазунов има времена само за једну посету и секретарица у већницу, након седнице, уводи прелепу Рускињу, одевену у руску народну ношњу, где ми поглед привлаче фасцинантни симболи индоевропског непобедивог сунца. Надежда Гарасевич је дошла из Новосибирска, где је кустос Етнографског музеја, да би Глазунову показала нове налазе ношње Чалдона, приказане фотографијама и фигурицама од гипса, које је сама обликовала и осликала. Реч је о посебној етничкој заједници Руса, која у Сибиру живи од памтивека и која је изванредно очувала исконску традицију, што сеже из индоевропске, хиперборејске праисторије. Опажам — са задовољством осећања духовне сродности — како међу фотографијама и гипсаним предлошцима ношње Чалдона Глазунов издваја оне што су обележене суверенским геометризмом и што дакле осведочавају виталност најдревније традиције. Све их откупљује за музејску поставку Сверуске уметничке академије.

ДА ЛИ ЈЕ ХРИСТОС БИО СЛОВЕН?

Позиција Глазунова на сцени покрета руског духовног препорода евоцира ми једну италијанску пословицу из времена борби између „гвелфа”, присталица папа те локалних аутономија — и „гибелина”, поборника европске империје: „Право вели и истину збори онај за кога гвелфи кажу да је гибелин а гибелини да је гвелф.” У амбијентима руског радикалног православља често срећем изразе подозрења према ортодоксији Глазунова, изазване његовим отвореним склоностима ка рехабилитацији врлина и вредности словенског и индоевропског паганства. На другој страни, у амбијентима руског неопаганства, такође често срећем подозрења према интегритету Глазуновљевог обраћања прехришћанској традицији, изазвана делима посвећеним глорификацији Христосовог учења.

Глазуновљев поглед на свет обједињује обе духовне перспективе, препознајући у највреднијим елементима хришћанства специфичну историјску манифестацију аријске Традиције. Добар пример изложеног уверења — које почива на огромној библиотеци непобитних научних налаза — Глазунов пружа одговарајући на моје питање о могућностима препорода Руске православне цркве:

„У овом веку ми смо претрпели и огроман губитак свештенства и монаштва, које је русофобски и антихришћански терор уништавао по Лењиновом упутству: ‚Свештенство треба немилосрдно таманити!' Ипак, Црква је све издржала али је најгоре што су у православље покушали да унесу друга начела, туђа начела, на исти начин као што је у *Лабудовом језеру*
Чајковског бели лабуд био замењен црним... Већ дуго времена над хришћанством су се наднеле мрачне силе, трудећи се да најактивнију и најдуховнију проповед Сина Божијег кривотворе у масонску доктрину, чији је најизразитији представник овде био Лав Толстој. Његове философске, политичке и друштвене идеје су биле толико страшне да није чудо што га је Руска православна црква анатемисала и искључила. На пример, он је уочи револуције говорио да човек не сме да се злу супротставља насиљем. А Христос је говорио: ‚Нисам дошао да донесем мир на земљу, већ мач.' Када је Адолф Хитлер рекао да је хришћанство религија црва — он је имао у виду изопачено, масонизовано хришћанство, из кога је ишчупан и одбачен главни духовни елемент: појава Исуса Христоса, кога је прихватио аријски свет. И није случајно већ нужно било да су три мудраца, три свештеника Заратустрине религије дошли у Витлејем да се поклоне рођеном Спаситељу. Они су дошли да се поклоне владару света, следећи учење Заратустре и древну аријску традицију, који говоре о цикличном силаску Спаситеља, рођеном такође безгрешним зачећем, попут аријског бога сунца Митре."

„Сада нам скривени или нескривени масони говоре о некаквој конференцији ради уједињења религије, што је њихова подвала како би се поставили изнад свих религија, као господари и контролори. Наш Спаситељ није говорио о томе да представници свих религија треба да се договарају и изгласавају заједничке резолуције као у неком демократском парламенту. Ми се морамо дубоко замислити над изјавом Спаситеља да нам доноси мач. Треба се замислити и над његовим чином проклињања смокве што не доноси плода, као и над поруком: ‚љуби ближњега свога као самога себе'. Ваља пре тога знати ко нам је ‚ближњи'. Христос није рекао *‚Љуби све!'* већ нам је поручио да љубимо само ближње. А он је рекао и да је царство Божије у нама, што ће рећи да није изван нас у овом материјалном свету. То царство није од овог света и то је наше најбоље духовно оружје за супротстављање владајућем материјализму, реал-социјалистичког или либерал-капиталистичког типа."

„И на речима ‚Опраштајте својим непријатељима' изграђено је на стотине и хиљаде идиотских теорија. Ако ме Ти увредиш, као мој пријатељ и као мој ближњи — ја могу да Ти опростим, али ме Христос није обавезао да праштам непријатељима Бога. Ја не могу праштати што убијају на десетине, на стотине милиона људи, свесно и организовано, не могу праштати онима што уништавају нашу културу. Таквима није могуће опростити јер су они непријатељи Бога и стога непријатељи наши. Они и нису људи већ зликовци, што припадају Сатани."

„Сатана је стварно биће, и није чудо што га је Лутер гађао мастионицом. И Гете га је приказао као стварно биће, пишући Фауста. Знак Сатане је петокрака, коју је преузела масонерија и која обележава све наше непријатеље, од комунизма до ‚новог светског поретка' и његову власт над државама, попут САД или Европске заједнице. Сасвим је ирелевантно да ли је петокрака бела, жута, црвена или лихт розе па на штрафте: она је знак владавине Сатане. Једна од основних Христосових идеја је идеја страшне тежине људске слободе. То је тежина слободног људског избора између добра и зла."

„Када је реч о јеванђељима, највише волим Јованово. Сматрам да оно најбоље изражава изворно учење хришћанства... Можда је Христос био Словен у оном људском делу сопства. Зна се да су јеванђеља била написана на старогрчком и да су уз Христоса стално ишли људи из Декапоља. Витлејем, где је рођен, био је удаљен осамнаест километара од Скитопоља, дакле од града Скита, како су Хелени називали Словене. Ископавања која се сада врше у Израелу — и о којима сам се обавестио посетивши недавно Израел — указују да је Скитопољ био велики центар хеленске, аријске културе. То је била раскрсница главних цивилизацијских путева: ка Египту, Вавилону, Асирији, Палестини... Етимолошки корен топонима ‚Палестине' је словенско ‚палити' и аријски ‚стан': врели, ватрени табор. Име Христосовог завичаја, Галилеја, значи ‚земља туђинаца'. Христос је био Галилејац, дакле туђин те га је и говор одавао. Јерусалимљани су се с подсмехом односили према том говору Галилејаца, који им је звучао чудно, страно. Иначе, Галилејцима је било забрањено да живе у Јерусалиму..."

ПУЦАЊЕ ИЗ МРТВАЧКОГ САНДУКА

По ко зна који пут Глазуновљев говор или наш разговор прекида звркање телефона. Диже слушалицу и лице му се шири у соларни осмех док укључује разглас како бих чуо речи псовки и смртоносних претњи анонимног гласа. Саслушавши га Глазунов узвраћа сажаљивим гласом: „Жалим случај, али нисте на висини своје мржње, већ сте банална ништарија. Онај ко заиста хоће да ме убије — не губи време на телефонирање."

Свој последњи ТВ-интервју, снимљен поводом изложбе у „Мањежу", Глазунов је искористио да се о истом трошку обрати својим непријатељима:

„Борићу се за вечну Русију и њен препород до последњег даха. А и кад будем мртав, препоручујем својим непријатељима да не прилазе мом ковчегу. Могу испалити рафале из аутомата чак и кад будем под мртвачким поклопцем!" **<**

(*Дуга*, Београд, 19. јул 1992)

Објављено: уторак, 12. јул 2016, 00:18h